

بخش اول

آشنایی با مکاتب نقاشی ایران

فصل اول: پیشینه‌ی نقاشی در ایران قبل از اسلام

فصل دوم: نقاشی ایران در دوره‌ی اسلامی

پیشینه‌ی نقاشی در ایران قبل از اسلام

- اهداف رفتاری: در پایان این فصل هنرجو باید بتواند :
- موضوعات نقاشی‌های دیواری در ایران باستان را شرح دهد ؛
  - ویژگی‌های نقاشی دیواری در ایران باستان را توضیح دهد ؛
  - ویژگی‌های کلی نقاشی روی سفال‌های باستانی را توضیح دهد ؛
  - مقطع تاریخی رواج و رونق نقاشی بر سفال‌های باستانی را بگوید ؛
  - و تفاوت‌ها و اشتراکات نقاشی روی سفال و نقاشی دیواری در ایران باستان را شرح دهد.

دیوارنگاره‌های غارها

قدیمی‌ترین آثار تصویری، که در ایران یافته‌اند، مربوط به غارهایی نظیر دوشه، هومیان و میرملاس در منطقه‌ی کوه‌دشت لرستان است. نقاشی‌های اندکی بر ورودی و داخل این غارها باقی مانده است که باستان‌شناسان آن‌ها را مربوط به اواخر دوره‌ی میان‌سنگی و اوایل دوره‌ی نوسنگی ؛ یعنی حدود ۸-۶ هزارسال پیش دانسته‌اند. تصاویر مذکور صحنه‌هایی از رزم و شکار با تیر و کمان و حیواناتی چون اسب، گوزن، بزکوهی و سگ را نشان می‌دهند که به صورت تک‌رنگ در اندازه‌ای کوچک و به روشی ساده و با رنگ‌های قرمز آخرای و سیاه و زرد بر دیواره‌های غارها ترسیم شده‌اند (تصویر ۱-۱).

تصویر ۱-۱- سوارکار، نقاشی روی دیوار غار هومیان، لرستان، حدود هزاره‌ی ۸-۶ ق.م. ارتفاع حدود ۲۰ سانتی‌متر

نقاشی روی سفال

همراه با اسکان گروه‌های انسانی در مناطق حاصل خیز و توسعه‌ی دامداری و کشاورزی تحولات نسبتاً سریعی در زندگی بشر اتفاق افتاد؛ از جمله یکی از خلاقیت‌های مهم بشر در هزاره‌ی پنجم قبل از میلاد (حدود ۶ هزار سال پیش) اختراع چرخ سفال‌گری بود که احتمالاً در سرزمین عیلام^۱ روی داد. چرخ سفالگری تأثیری چشم‌گیر در کمیت و کیفیت تولید ظروف سفالین داشت. این اختراع جدید به زودی به دیگر نقاط متمدن آن روز راه یافت و مردمان را در تولید ظرف‌های سفالین، که کاربردی روزمره و همگانی داشت، مدد رساند. اگرچه مصالح، اندازه، رنگ و دیگر ویژگی‌های سفال‌های باستانی هریک می‌تواند آگاهی‌هایی را درباره‌ی زندگی و اهداف سازندگان آن‌ها در اختیار ما قرار دهند ولی مهم‌ترین ارزش‌های هنری سفال‌های مذکور به واسطه‌ی نقاشی‌های روی آن‌هاست. این ظروف، که به فراوانی از مناطق باستانی به‌دست می‌آیند، اغلب بر نمای بیرونی خود نقوشی دارند که با مطالعه‌ی آن‌ها می‌توان بر بسیاری از خصوصیات زندگی و آمل و آرزوهای سازندگان آن پی برد.

سفال‌گران به تدریج در ایجاد تقسیمات تصویری و ساده کردن شکل‌ها و نقوش روی ظروف مهارتی چشم‌گیر پیدا می‌کردند. نقوش روی سفال‌ها را می‌توان تداوم شیوه‌ی نقاشی غارهای باستانی لرستان شمرد که صورتی ظریف‌تر و منظم‌تر پیدا کرده است. نقوش سفال‌ها، اغلب، نمادین است. البته بعضی هم جنبه‌ی تزیینی دارند. نقاش سفالگر عوامل تصویری خویش را از پیرامون خود می‌گرفته و به آن‌ها مفاهیمی معنوی و تمثیلی می‌بخشیده است. او در واقع توسط این علائم و تصاویر، باورها، نیازها و آرزوهای خویش را بر سفال می‌نگاشته است. این که بسیاری از سفال‌های باستانی از مقابر به‌دست می‌آیند نشان دهنده‌ی کاربرد آیینی این ظرف‌ها و ارزش‌های اعتقادی و نمادین نقوش روی آن‌هاست.

بر روی این سفال‌ها، حیواناتی نظیر قوچ، بز، گوزن و برخی پرندگان و موجودات افسانه‌ای، در شکل‌ها و حالاتی ساده و بعضاً اغراق‌آمیز، به تصویر درآمده‌اند. هم‌چنین کوه، جویبار، گیاهان، خورشید، زمین و ... هریک به شکل‌هایی ساده در نقاشی حضور یافته‌اند. هنرمند سفالگر به دنبال زبانی همگانی است. او همه‌چیز را ساده می‌کند و به علامت و نشانه تبدیل می‌سازد؛ مثلاً اغلب مربع نشانه‌ی زمین، دایره نشانه‌ی آسمان و مثلث نماد کوه است. کار او شباهت بسیاری به نوشتن دارد. او می‌خواهد پندارهای خود و جامعه‌ی خویش را تثبیت کند و با زبان ساده‌ی تصویر به دیگران انتقال دهد.

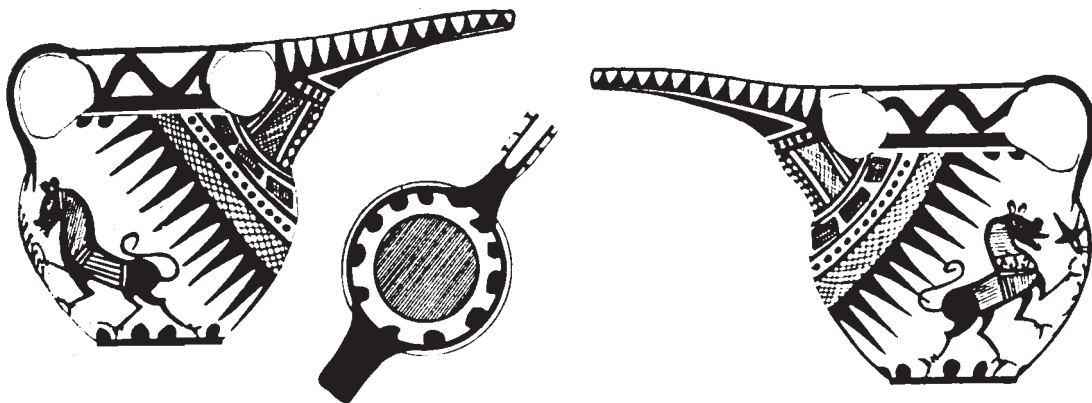

نقوش سفال‌ها اغلب تک‌رنگ سیاه یا قهوه‌ای و گاه رنگ اُخرایی بر روی زمینه‌ی روشن سفال است و به صورتی تخت^۲ و دوبعدی اجرا می‌شود. بافت، حجم، عمق و دیگر عوامل واقع‌گرایانه نیز چندان مورد توجه سفالگر نقاش نیست. (تصاویر ۱-۲ و ۱-۳).

تصویر ۱-۲- سفالینه‌هایی از شوش، هزاره‌ی چهارم ق.م

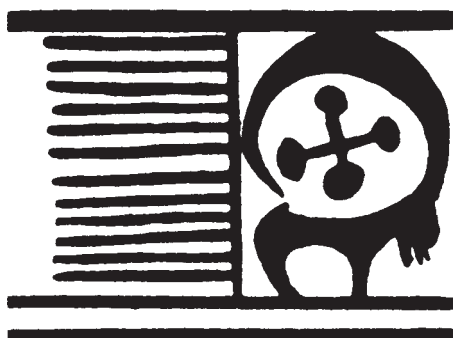
۱- سرزمین باستانی عیلام، قسمت‌هایی از جنوب غربی ایران امروز و عمدتاً استان خوزستان را شامل می‌شده است. مرکز این تمدن کهن شهر شوش بوده است.

۲- رنگ تخت یعنی به کار بردن رنگ بدون سایه‌روشن

تصویر ۱-۳ سفالینه‌ی منقوش از سیلک، کاشان، هزاره‌ی سوم ق.م. ارتفاع ظرف حدود ۳۰ سانتی‌متر

نقاشی روی سفال، در محدوده‌ی زمانی هزاره‌ی پنجم تا هزاره‌ی اول قبل از میلاد، از شاخص‌ترین تولیدات تصویری سرزمین ایران بوده است. طی این زمان طولانی تحول‌چندانی در نوع و مفاهیم نقاشی‌ها روی نداده است. (تصویر ۱-۴).

تصویر ۱-۴ نقش روی سفال از تپه‌ی گیان، نهاوند هزاره‌ی سوم ق.م

آیا علامت میان شاخ بز (+) را در جاها و آثار دیگر نیز دیده‌اید؟ به نظر شما این نقش چه مفاهیمی می‌تواند داشته باشد؟

قراردادهای تصویری با مضمون‌های معینی از دوره‌ای به دوره‌ای دیگر و از سرزمینی به سرزمین دیگر انتقال می‌یافت. از همین رو شباهت‌های چشم‌گیری، میان آثاری که از نقاط مختلف باستانی به‌دست آمده است، وجود دارد. (تصویر ۱-۵).

تصویر ۱-۵ نقش روی سفال از تلِ بَکون (بکیون) فارس، هزاره‌ی سوم ق.م

نقاشی دیواری در ایران باستان

غالباً از روزگار حاکمیت سلسله‌های ایرانی مادها، هخامنشیان، اشکانیان و ساسانیان با نام دوره‌ی ایران باستان یاد می‌کنند. این دوران حدود ۱۳۰۰ سال به طول انجامیده است و با ظهور اسلام و گسترش آن در ایران به پایان می‌رسد. هنر نقاشی در ایران باستان به تدریج مسیر متفاوتی را، نسبت به قبل از آن، تجربه می‌کند. این بار به جای نقوش کوچک روی سفال، هنرمند نقاش تصاویری در اندازه‌های بزرگ بر دیوار بناها، اعم از کاخ‌ها و یا معابد، می‌آفریند. در نتیجه نقاشی تا حدودی از دسترس مردم دور می‌شود و با بیانی متفاوت و پیچیده در خدمت قدرتمندان و شکوه دربارها قرار می‌گیرد. اگرچه نقاشی‌های دیواری، نسبت به سفال‌های منقوش، اندک‌اند و لطمه‌های فراوانی دیده‌اند ولی همین‌ها شاخص‌ترین نوع نقاشی دیوارنگاری هستند که با معماری در تعادل بوده است.^۱

طبق آثار به دست آمده، به نظر می‌رسد در سراسر دوران ایران باستان ابزارها، اندازه‌ها، اهداف و شیوه‌های اجرای نقاشی ثابت مانده است. برای مثال استفاده از رنگ تخت همراه با خطوط کناره‌نما از ویژگی‌های ثابت نقاشی‌های دیواری تمامی سده‌های مذکور است که سنتی ایرانی به شمار می‌رود. هم‌چنین نقاشان همواره، تلخیص و ساده کردن نقوش را بر نشان دادن واقعیت‌ها ترجیح می‌دهند. البته در این دوران موضوع نقاشی‌ها دچار دگرگونی‌هایی شده‌اند.

در نقاشی‌ها، حضور شاه و اعمال و رفتار او موضوعی محوری است و اهمیتی ویژه دارد. حضور شاه در تصویر، علاوه بر این که حاکی از اقتدار زمینی اوست، دارای مفهومی تمثیلی و برخاسته از این اعتقاد است که شاه قدرت خود را از ایزد یا خدا گرفته است. به همین جهت قراردادهای ویژه‌ای نیز در ترسیم اندام شاه و دیگر شخصیت‌ها رعایت می‌شود؛ از جمله محل استقرار، اندازه، حالت و نوع پوشاک شاه و ... .

تعداد رنگ‌ها در این تصاویر محدود است و چیدن رنگ‌ها بیشتر بر مبنای مفاهیم نمادین و یا تزینی صورت می‌پذیرد تا واقعیت عینی و طبیعت پردازی. ترکیب بندی‌ها اغلب ساده است و سترگ نما^۲ و پیکره‌های اصلی در اندازه‌ای بزرگ بر زمینه‌ای با رنگ‌های تخت و ساده قرار می‌گیرد.

در بناهای ایران باستان، نقاش با آوردن نقوش تزینی در زمینه یا حاشیه‌های تصاویر و یا در پوشاک افراد، فضایی شکوهمند پدید می‌آورد. این گرایش به تزئین کردن و آراستن صحنه‌ها، که به گونه‌ای انتزاعی است، بعدها در دنیای اسلامی بسیار کارساز واقع شد.

نمونه‌های نقاشی دیواری برجای مانده از دوره‌های مختلف ایران باستان اندک است. این کمبود را تا حدی می‌توان با مطالعه‌ی نقوش و تصاویر، حجاری‌ها، گچ‌بری‌ها و یا ظروف سیمین و زرین قلمزنی شده‌ی برجای مانده از آن عهد جبران نمود. زیرا تردید نیست که ارتباطی تنگاتنگ میان نقوش مذکور با مضامین و شیوه‌ی اجرای نقاشی‌های دیواری آن دوره وجود داشته است.

۱- در منابع، به‌طور مشخص، به مواد و مصالح این نقاشی‌ها اشاره نشده است ولی غالباً این گونه نقاشی‌ها با تمپرا (TEMPRA) اجرا شده‌اند. اسلوبی قدیمی

در نقاشی که در آن گرد رنگ را با زرده و سفیده‌ی تخم‌مرغ رقیق شده با آب مخلوط می‌کنند و بر روی زمینه به‌کار می‌برند. به این ترتیب رنگ‌های کدر، پایدار و زود خشک شونده‌ای به دست می‌آید که پس از خشک شدن نمودی روشن‌تر پیدا می‌کنند.

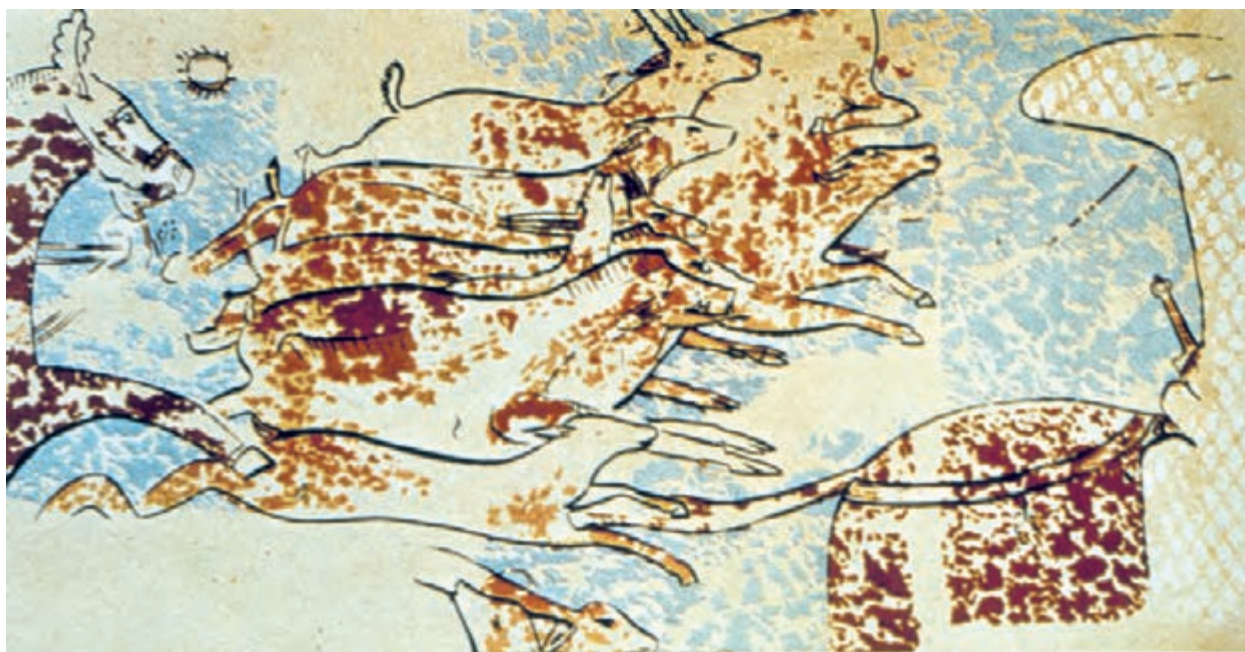
۲- Monumental: شکوهمند، با عظمت، جسيم، بزرگ‌تر از اندازه‌ی طبیعی.

تصویر ۱-۶- سرباز جاویدان، نقاشی دیواری به شیوهی نقش برجسته‌ی لعاب‌داده شده، شوش، سده‌ی پنجم ق.م — ارتفاع حدود ۲ متر

تصویر ۱-۷- ملکه و همراهان، (بخشی از تصویر) نقاشی دیواری، کوه خواجه، سیستان، سده‌ی اول میلادی

تصویر ۸-۱- شکارگاه (بخشی از تصویر) نقاشی دیواری، شوش، سده‌ی پنجم میلادی

پرسش‌ها

- ۱- نقاشی غارهای لرستان چه ویژگی‌هایی دارند؟
- ۲- ویژگی‌های نقاشی بر روی سفال‌های باستانی را توضیح دهید.
- ۳- موضوع نقاشی‌های دیواری را در ایران باستان توضیح دهید.
- ۴- از عنصر رنگ در نقاشی‌های دیواری ایران باستان چگونه استفاده می‌شد؟ توضیح دهید.
- ۵- ویژگی‌های نقاشی دیواری را در ایران باستان توضیح دهید.